

Evangelí del diumenge de la setmana XVI de durant l'any (A): el blat i el jull

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XVI de durant l'any. “Vols que anem a arrencar el jull? Ell els respon: No ho feu pas, no fos cas que, arrencant el jull, arrenquíssiu també el blat”. Jesús ens ensenya a moderar ímpetus i saber esperar. La conversió és possible i sempre hi ha l'esperança que es produirà.

Evangelí (Mt 13, 24-43)

Després els proposà aquesta altra paràbola:

—Amb el Regne del cel passa com amb un home que va sembrar bona llavor en el seu camp; però, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, va sembrar jull enmig del blat i se'n va anar. Quan els brins van créixer i es va formar l'espiga, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren:

—Senyor, ¿no vas sembrar bona llavor en el teu camp? D'on ha sortit, doncs, el jull?

Ell els respongué:

—Això ho ha fet un enemic.

Els mossos li diuen:

—¿Vols que anem a arrencar el jull?

Ell els respon:

—No ho feu pas, no fos cas que, arrencant el jull, arrenquéssiu també el blat. Deixeu que creixin junts fins al temps de la sega, i llavors diré als segadors: “Arrenqueu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; el blat, en canvi, arreplegueu-lo i entreu-lo al meu graner”.

Els proposà encara una altra paràbola:

—Amb el Regne del cel passa com amb el gra de mostassa que un home va sembrar en el seu camp: la mostassa és la més petita de totes les llavors; però, quan ha crescut, es fa més gran que les hortalisses i arriba a ser un arbre; fins i tot venen els ocells del cel a fer niu a les seves branques.

Els digué una altra paràbola:

—Amb el Regne del cel passa com amb el llevat que una dona va

amagar dins tres mesures de farina,
fins que tota la pasta va fermentar.

Tot això, Jesús ho digué a la gent en paràboles, i no els deia res sense paràboles. Així es va complir allò que havia anunciat el profeta:

Obriré els llavis per parlar en paràboles,

proclamaré coses amagades des de la creació del món.

Explicació de la paràbola del blat i el jull

Llavors deixà la gent i se'n va anar a casa. Els deixebles se li acostaren i li digueren:

—Explica'ns la paràbola del jull sembrat en el camp.

Ell els digué:

—El qui sembra la bona llavor és el Fill de l'home. El camp és el món. La

bona llavor són els fills del Regne. El jull són els fills del Maligne. L'enemic que ha sembrat el jull és el diable. La sega és la fi del món, i els segadors són els àngels. Així com arrenquen el jull i el cremen al foc, així passarà a la fi del món: el Fill de l'home enviarà els seus àngels a arrencar del seu Regne tots els qui fan caure en pecat i els qui obren el mal, i els llançaran a la fornall ardent; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents. Llavors els justos resplendiran com el sol en el Regne del seu Pare.

Qui tingui orelles, que escolti.

Comentari

La imatge del camp sobre el qual s'ha deixat caure a mans plenes la bona llavor de l'Evangelí i on l'enemic ha sembrat zitzània convida a pensar en l'Església, que “que té dintre seu

pecadors, és alhora santa i cridada a purificar-se. Persevera constantment en el seu esforç de penitència i renovació”[1].

El Catecisme ensenya que “tots els membres de l'Església –inclosos els seus ministres– s'han de reconèixer pecadors. En tots, el jull del pecat es troba encara barrejat amb el bon gra de l'Evangelí fins a la fi dels temps. L'Església, doncs, reuneix pecadors guanyats per la salvació del Crist, que cada dia fan camí cap a la santificació”[2].

En efecte, la paràbola del blat i el jull planteja el problema de la coexistència del bé i el mal. Sant Josepmaria comentava: “La cosa és clara: el camp és fèrtil i la llavor és bona: el Senyor del camp ha llançat la llavor a eixam en el moment propici i amb art consumada; a més, ha organitzat una vigilància per protegir el sembrat recent. Si després

hi surt el jull, és perquè no hi ha hagut correspondència, perquè els homes —els cristians especialment— s’han adormit i han permès que l’enemic s’hi acostés”[3].

Mons. Xavier Echevarría convidava a considerar que “la realitat ha de moure'ns a la contrició, al dolor d'amor, a la reparació, però mai al desànim o al pessimisme. (...) Ahora, considerem que ja ara, a la terra, el bé és més gran que el mal, la gràcia més forta que el pecat, encara que la seva acció resulti a vegades menys visible”[4].

La paràbola de Jesús deixa clar que el mal no procedeix de Déu, sinó de l'enemic, el maligne, que és astut i sembra el mal enmig del bé, de manera que resulta difícil separar-los amb claredat, encara que el jutge just ho podrà fer. Ara bé, no cal esperar una intervenció immediata per

aturar el mal, perquè Déu és pacient i misericordiós.

Els servidors estan impacients per arrencar el jull. El Papa Francesc comenta que “Déu sap esperar. Ell ve al camp de la vida de cada persona, s’hi fa present amb la paciència i la misericòrdia: Ell veu molt millor que nosaltres la brutícia i el mal, però també veu les llavors de bé i espera amb confiança que madurin. Déu és pacient i espera. Que bonic, això! El nostre Déu és un pare pacient, que sempre ens espera; i ens espera amb el cor a la mà per acollir-nos, per perdonar-nos. Ell sempre ens perdona si anem a Ell”[5].

Déu és pacient perquè sap que fins i tot el cor que fa temps que està tacat per molts pecats pot canviar i donar bon fruit. Sant Agustí, comentant aquesta paràbola, aporta la seva experiència de pastor d'ànimes i constata que “molts primer són jull i

després es converteixen en blat”, per la qual cosa es requereix una saludable paciència, que no és indiferència davant del mal: “Si aquests, quan són dolents, no fossin tolerats amb paciència, no arribarien al laudable canvi”[6].

L'amo del camp no confon el bé amb el mal. Sap què és saludable i què és nociu per a la salut. No permet, però, que els servidors s'hi precipitin. per donar temps a la misericòrdia. Jesús ens ensenya a moderar ímpetus i saber esperar: el que és dolent pot canviar a alguna cosa bona. La conversió és possible, i sempre hi ha l'esperança que es produirà.

[1] Vaticà II, *Lumen Gentium*, 8.

[2] *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 827

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 123.

[4] Xavier Echevarría, *Carta*, 1 d'agost de 2013.

[5] Francesc, *Àngelus*, 20 de juliol de 2014.

[6] Sant Agustí, *Quaest. septen. in Ev. sec. Matth.*, 12, 4. PL 35, 1371.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-xvi-de-durant-
lany-a-el-blai-i-el-juliol/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xvi-de-durant-lany-a-el-blai-i-el-juliol/) (26/04/2025)